

ธรรมชาติของภาษา

ความหมายของภาษา

ภาษาในความหมายกว้าง หมายถึง ภาษาที่ใช้คำพูด (วจนภาษา) และภาษาที่ไม่ได้ใช้คำพูด (อวจนภาษา)
ภาษาในความหมายแคบ หมายถึง ภาษาที่ใช้คำพูด จะเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษร ซึ่งเป็นเครื่องหมายใช้แทนคำพูดก็ได้

ประเภทของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร

1. วจนภาษา หมายถึง ภาษาที่ใช้ถ้อยคำ
2. อวจนภาษา หมายถึง ภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ ได้แก่
 - 2.1 การแสดงออกทางใบหน้า - ยิ้มแย้มแจ่มใส , ตกใจ , โกรธ
 - 2.2 น้ำเสียง - เสียงดังพอได้ยิน , เสียงดังมาก , เสียงค่อยเกินไป
 - 2.3 ท่าทาง - ทำนุ่ง ทำย่นและการทรงตัว
 - 2.4 การแต่งกาย - เหมาะสมกับโอกาส กาลเทศะ และสภาพแวดล้อม
 - 2.5 การเคลื่อนไหว - ในขณะที่พูดต้องเคลื่อนไหวให้พอเหมาะกับเนื้อหาที่พูด
 - 2.6 การใช้มือและแขน - กำมือ ผายมือ ยกมือทั้งสองข้างพร้อมกัน
 - 2.7 การใช้นัยน์ตา - แปรลอกใจ สงสัย มั่นใจ ลังเลใจ สมใจ สะใจ

ข้อสังเกตของการใช้วจนภาษา

1. คำที่มีความหมายเหมือนกัน มีที่ใช้ต่างกัน
การใช้คำเหล่านี้ต้องคำนึงถึง โอกาส สถานที่ และสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ตัวอย่างเช่น
กิน - กิน รับประทาน ฉันทน์ เสวย
2. คำที่เป็นภาษาพูด
เมื่อนำคำที่เป็นภาษาพูดมาเขียนเป็นภาษาเขียน จะเขียนไม่ตรงกับเสียงพูด ตัวอย่างเช่น
เค้าเอาของขึ้นไปแล้ว - เขาเอาของขึ้นไปแล้ว
3. คำที่เป็นภาษาปาก
ไม่นิยมนำมาเป็นภาษาเขียน ตัวอย่างเช่น เยอะแยะ ใบขับจี๋ มหาลัย
4. การใช้สำนวน
เพื่อให้เปรียบเทียบให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทันที สำนวนเหล่านี้จะมีความหมายไม่ตรงกับที่เขียน ตัวอย่างเช่น
ใจยักษ์ คอแข็ง
5. การใช้ศัพท์เฉพาะในแวดวงเดียวกันและการใช้คำพวน
การใช้ศัพท์เฉพาะในแวดวงเดียวกัน อาจทำให้คนนอกกลุ่มฟังไม่เข้าใจ ตัวอย่างเช่น
วอร์ด (การเข้าเวรปฏิบัติหน้าที่)
การใช้คำพวน ตัวอย่างเช่น หมาตาย หมายถึง หมายถึง

6. การใช้ภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นเป็นภาษาที่ใช้เฉพาะหมู่ และนิยมใช้เป็นภาษาพูด ตัวอย่างเช่น แซบ ม่วน หรือย

7. การใช้คำคะนองและแสดงเฉพาะสมัย

เป็นการใช้คำสื่อสารกันเพียงชั่วคราว ไม่เหมาะที่จะนำไปใช้ในการสนทนาทั่วไป หรือการเขียน ตัวอย่างเช่น ซ่าส์ มั่ว ปิ้ง จ๊าบ

ลักษณะทั่วไปของภาษา

1. ภาษาใช้เสียงสื่อความหมาย

2. หน่วยในภาษาประกอบกันเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น

3. ภาษามีการเปลี่ยนแปลง

3.1 การเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากธรรมชาติของการออกเสียง ได้แก่

การกลืนเสียง	เช่น	อย่างนั้น	-	ยังั้น
การกลายเสียง	เช่น	สะพาน	-	ตะพาน
การตัดเสียง	เช่น	อุโบสถ	-	โบสถ์
การกร่อนเสียง	เช่น	ลูกอ่อน	-	ละอ่อน
การสับเสียง	เช่น	ตะกรุด	-	กะตุค

3.2 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากอิทธิพลภายนอก มีลักษณะดังนี้

การยืมคำ เช่น ฟุตบอล

การใช้คำและสำนวนต่างไปจากเดิม เช่น เม็ด - ดู , กะลาตี - พวงลูกเรือ

3.3 การเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม

3.4 ภาษาต่าง ๆ มีลักษณะที่ต่างและคล้ายกัน ดังนี้

- ภาษาแต่ละภาษาใช้เสียงสื่อความหมาย
- ภาษาแต่ละภาษาสามารถสร้างศัพท์ใหม่จากศัพท์เดิม
- ภาษาแต่ละภาษามีสำนวน และมีการใช้คำในความหมายใหม่
- ภาษาแต่ละภาษามีคำชนิดต่าง ๆ คล้ายกัน
- ภาษาแต่ละภาษามีวิธีขยายประโยคให้ยาวออกไปได้เรื่อย ๆ
- ภาษาแต่ละภาษามีวิธีแสดงความคิดคล้ายกันได้
- ภาษาแต่ละภาษาต้องมีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา

3.5 ภาษาข่อมมีส่วนประกอบที่เป็นระบบ มีระเบียบแบบแผน

พลังของภาษา

1. ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์
2. ภาษาช่วยให้มนุษย์รู้จักคิด โดยแสดงออกผ่านทาง การพูด การเขียน และการกระทำ ซึ่งเป็นผลจากการคิด
3. ภาษาช่วยให้มนุษย์เกิดการพัฒนา โดยใช้ภาษาในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
4. ภาษาสามารถสร้างสรรค์และทำลายได้

ลักษณะของภาษาไทย

ลักษณะสำคัญของภาษาไทย

1. คำภาษาไทยเป็นคำโดด ตัวอย่างเช่น พ่อ แม่ ปู่ ย่า เสื่อ นอน พุด หู ปาก ถ้วย ชาม
2. ภาษาไทยสะกดตรงมาตรา ตัวอย่างเช่น แม่กก – มั๊ก ชัก นั๊ก
3. คำภาษาไทยคำเดียวมีหลายความหมายและหลายหน้าที่ ตัวอย่างเช่น ชัน – ใก้ชัน นำชัน ชันน้ำ
4. ภาษาไทยเป็นภาษาเรียงคำ ตัวอย่างเช่น กันชนรถยนต์ – รถยนต์ชนกัน
5. คำขยายจะวางไว้หลังคำที่ถูกขยาย ตัวอย่างเช่น นักร้องร้องเพลงเสียงหวานไพเราะ
6. ภาษาไทยมีคำลักษณนาม ตัวอย่างเช่น กระเทียม 4 กลีบ , ตะกร้า 2 ใบ
7. ภาษาไทยมีการสร้างคำขึ้นใหม่ ตัวอย่างเช่น ยางลบ บ้านเรือน เล็ก ๆ อุทกภัย ราชูปโภค
8. คำภาษาไทยมีการเปลี่ยนระดับเสียงของคำ ตัวอย่างเช่น คา คำ คำ
9. ภาษาไทยมีระดับ ตัวอย่างเช่น ล้ม ตาย ถึงแก่กรรม อนิจกรรม อสังกรรม สวรรคต

เสียงในภาษา

1. เสียงสระและรูปสระ

ภาษาไทยมีเสียงสระ 12 คู่ เป็นเสียงสระเดี่ยวหรือสระแท้ 9 คู่ สระประสมหรือสระเลื่อน 3 คู่
รูปสระ 21 รูป

2. เสียงพยัญชนะและรูปพยัญชนะ

ภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะ 21 เสียง พยัญชนะท้าย 8 เสียง รูปพยัญชนะ 44 รูป

3. เสียงวรรณยุกต์และรูปวรรณยุกต์

ภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง รูปวรรณยุกต์ 4 รูป

ส่วนประกอบของภาษา

ส่วนประกอบของภาษาได้แก่ เสียง คำ และประโยค

1. องค์ประกอบของพยางค์ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ และวรรณยุกต์ การนำองค์ประกอบทั้ง 3 ส่วนมาประสมกัน เรียกว่า วิธีประสมอักษร

วิธีประสมอักษรมี 4 วิธี ดังนี้

1. การประสมอักษร 3 ส่วน ได้แก่ สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ตัวอย่างเช่น กา ปู ใจ เรา
 2. การประสมอักษร 4 ส่วน ได้แก่ สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ตัวสะกด ตัวอย่างเช่น ปาก ปลง
 3. การประสมอักษร 4 ส่วนพิเศษ ได้แก่ สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ตัวการันต์ ตัวอย่างเช่น การ์ตูน
 4. การประสมอักษร 5 ส่วน ได้แก่ สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ตัวสะกด ตัวการันต์ ตัวอย่างเช่น สุกร
2. องค์ประกอบของคำ ประกอบด้วย เสียงและความหมาย